

Ἐφημερίδες ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεῖντα... τί καλὰ!
περισσέματα καὶ πλούτη μᾶς ἔπῆραν τὰ μῆσά.

Ὁ Ρωμῆὸς τὴν ἰσομῆδα — μόνο μὴ φορὰ θά' θγαίνα.
Κι' ἔσαν ἔγω ἱσονόδα — κι' ἔποτε μοὶ κατεβαίνα.
Συνοφρομῆτὰς θὰ λέγωμαι — ἰδοὶ τοὺς ἀνίγωμαι.
μονεὶά' οὐκᾶ Ἐπαρχίως — καὶ σ'ὸν Ἐξωτερικόν.
ἔπειθ' ἀκαροὺς πτωχίως — τράγει τὰ Ἑλληνικόν.
Συνοφρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγμα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἔνα ὄμοια μέρη — δεκαπέντε καὶ σ'ὸν χέρι.
Ἄλλ' ἰδὼ συνοφρομῆται — δὴν θὰ γίνωνται ποτὶ.
κι' ἄσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὴν περὶ τῆς συνοφρομῆτης.
Κι' οὐτε θίλω νταραβῆρι — μὴ κανίνα κανονίση.
Γράμματα καὶ συνοφρομῆται — ἀποστῆλλονταί ο' ἡμέ.
Μίς σ'ὸν φῆρον τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμῆὸς μᾶς μὴ δεκάρα.

Ἐπτὰ καὶ δέκα Φεβρουαρίου,
σύνοδος νέα Βουλευτηρίου.

Διακόσια ὀγδόντα ἑννιά
καὶ φόνιοι φρικτοὶ σ'ὸν ντουμπά.

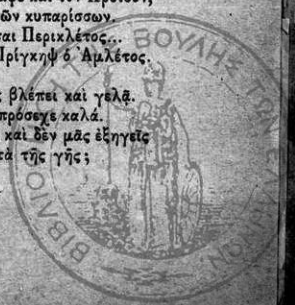

Φαουλῆς καὶ Περικλῆτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φαουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὴ πένθον οὐ σμικρὸν
τελοῦν τὸ Ψυχροθάβανον σ'ἐπὴν χώραν τῶν νεκρῶν.)

Μακρὸν ὁ γέλωσ, Περικλῆ, καὶ πᾶσα εὐθυμία
αἱ ἦδη ἄς καθίσωμεν ἐπάνω σ'τὰ μνημεῖα, [μοῖραν,
αἱ ἄς κλαύσωμεν τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν τὴν
ὄν ὄφρανον, τὴν ὄφρανήν, τὸν χῆρον καὶ τὴν χῆραν.
ἄς λησμονῆσωμεν χοροὺς καὶ γλέντια καὶ τσομπου-
ταζωτὰ ἐσώδρακα καὶ ὄλα τὰλλα λούσα, [σα,
αἱ ἄς φάμε φάβα καὶ φαχὴ καὶ σκόρδα καὶ ρεβίθια
αἱ ἄς κτυπήσωμε βαρετὰ τὰμαρτωλά μᾶς στήθεια,
αἱ ἄς σκούζωμε ἀλλοιομονο, βαβαὶ καὶ ὠμίμενα!
αἱ ἄς ποῦμε εἰς τὸν Σαββαῖὸν μὴ μάτια δακρυσιμένα:

α Συγχώρει καὶ τοὺς ζωντανοὺς καὶ τοὺς ἀποθαμένους,
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ντιστεγέ, κι' ἑμᾶς τοὺς ξεπασμέ-
Μακρὰν ὁ γέλωσ, Περικλῆ, τῆς τόσης εὐθυμίας [νοῦς.
καὶ γίνου μελαγχολικὸς ὡς ὁ Ἱερειάας,
καὶ κλάψε τὸν ἀπένταρον, μὰ κλάψε καὶ τὸν Κροῖσον,
καὶ κρέμασε τὴν λύραν σου ἐπὶ τῶν κυπαρίσσων.
Κλάψε ἂν εἶσαι ἄνθρωπος, ἂν εἶσαι Περικλῆτος...
Π. Ἰδοῦ!... χωρεὶ πρὸς τὰ ἐδῶ ὁ Πρίγκηψ ὁ Ἀμλέτος.
Φ. Νὰ τὸν ῥωτήσω, Περικλῆ;
Π. Μᾶς βλέπει καὶ γελά.
Φ. Θὰ τὸν ῥωτήσω, ἀδελφέ, καὶ πρόσγε καλὰ.
Ἐ! Χάμλετ Πρίγκηψ, δὴν μᾶς λὲς καὶ δὴν μᾶς ἐξηγεῖς
τί γίνονται οἱ ἄνθρωποι, τὰ ἔρπετα τῆς γῆς;

Ὅταν τὰ κακαρώσωμεν τελειώνει ὁ μπελᾶς ;
 νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ;...! Πρίγκηψ, δὲν 'μιλάς;

(Ὁ Πρίγκηψ χάνει ἔξωθεν χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι).

Φ. Τὸ ἐστρέψω, βρὲ Περικλῆ, χωρὶς νὰ μᾶς προσέξῃ.
 Οὐδὲ καλὰς μᾶς ἔδωσε οὐδὲ κακὰς ἐλπιδάς.
 Π. Ἰδοὺ! ἐδῶ μᾶς ἔρχεται κί ὁ βλάμης Καραβίδας,
 καὶ ἀπ' ἐμπρός κί ὀπίσω του ντορβά μεγάλο ἔχει...
 Φ. Ἄς ἐρωτήσωμεν κί αὐτὸν νὰ μάθωμεν τί τρέχει.
 Ἐ! Καραβίδα Παναγῆ καὶ φίλε κασιδιάρη,
 ποῦ 'πήγες ἅμα 'πέθανες, σ'τὸν Κρόνο ἢ σ'τὸν Ἄρη ;
 Καὶ δὲν μᾶς λές, παρακαλῶ, πῶς ζῆς ἐκεῖ ἀπάνω ;
 μὲ ὄλους εἶσαι ὁμοίος ἢ κάνεις τὸν Ἱτιάνο;
 Μὴ τάχα παρακάθεσαι μετὰ τὸν Βασιλέω;
 μῆπως μαζὶ σου ὀμιλεῖ ὁ μέγας Ναπολέων;
 ἢ μῆπως εἶσαι σὰν κί' ἐδῶ τὸ δρόμου φωροκάρα
 κί εἰς ὅποιον ἔθρῃς φορτόνεοσι καὶ τοῦ ζῆτεις δεκάρας;
 Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ, κασιδίη τοῦ διαόλου;

(Τοῦ Καραβίδα ἡ σκιὰ δὲν ἀπαντᾷ καθόλου).

Φ. Δὲν καταδέχεσαι καὶ σὺ ἀπάντησιν νὰ δώσης,
 μόνο μᾶς βλέπεις καὶ τοὺς θεοὺς μετ' ἀπαθείας τῶσης;
 Ἐνόσω ἕξης ἐσκυφτες σ'τὸν ἕνα καὶ σ'τὸν ἄλλο
 καὶ τὰ ῥα ποὺ ἐψόφησες μᾶς κάνεις τὸν μεγάλο.
 Π. Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ;...δὲν ἀπαντᾷς, μωγῆς;
 Φ. Μῆπως σ'τὸν Κρόνο ἔγινες κανένας ντιστεγκί ;

(Ὁ Καραβίδας χάνεται μὲ γέλωτα σαρδάνιον).

Π. Θεέ μου! τί μυστήριον καὶ πρόβλημα αἰώνιον!
 Φ. Γιὰ κύττα γύρω, Περικλῆ, τί κόμος ληπημένος!
 Π. Δέκα φοραὶ ἀλλοίμονον εἰς τῶν θνητῶν τὸ γένος!
 Φ. Οἱ μὲν γελοῦν δι' ὅσους κλαῖν καὶ μοιρολόγια λένε,
 οἱ δὲ γιὰ τούτους ποὺ γελοῦν ὀδύρονται καὶ κλαῖνε.
 Κλάφει καὶ σὺ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ γέλασε μ' ἐκείνους
 καὶ κάμει ψυχοσάββατον μὲ γέλωτας καὶ θρήνους.
 Π. Νά! κλαίει γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς μιᾶς τριαντάρας χήρα.
 Φ. Ἐχει καιρὸ καὶ δεύτερο νὰ πᾶρ ἢ κακομοῖρα!
 Π. Γιὰ τὸ παιδί τῆς κόδεσαι μιὰ ὄμορφη μητέρα.
 Φ. Θὰ βάλῃ πάλι σὲ δουλειὰ τὸν ἄμοιρο πατέρα.
 Π. Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποὺ λές, διαόλου μπεχλιδάνη;
 Φ. Ἄρκει νὰ ἔχῃ βρεῖ καὶ ὅσα θέλει κάνει.
 Π. Ἄς πᾶμε σ'τοῦ πατέρα σου τὸν τάφο, δυστυχῆ,
 καὶ ἀς ποῦμε κανένος παπᾶ νὰ ψάλλῃ μιὰν εὐχὴ.
 Φ. Μὲ ὄλο τὸ περισσεύμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικούπη
 μισὴ δραχμὴ γιὰ τὸν παπᾶ δὲν ἔχω, βρὲ γαλντούπη,
 καὶ ξέρεις πῶς χρειάζονται γιὰ κάθε τί παρᾶδες
 κί' ἀλλοίμονον καὶ ὅσους νεκροὺς σὰν εἶναι φοικαρά-
 Δεῖ δεῖ χρημάτων, Περικλῆ... [δὲς.

Φ. Οἱ θεοφόροι δωρεὰν συχώρια δὲν σοὺ λένε,

κί ἂν θέλῃς σ'τὸν Παράδεισο τὴν κάπα σου νὰ στρώ-
 μισὴ δραχμὴ τοῦλάχιστον ἀνάγκη νὰ πληρώσης. [σηκ

Μὰ νὰ! εἰς τὸν πατέρα μου ἐφθάσαμεν τὸ μνημ...
 Π. Γονάτισε, βρὲ Φασουλή, μὲ τὸ ἀρμόζον σχῆμα.
 Φ. Ὅσποτα ὁ γεννιῶν μου ἀπέθανε ὁ τλίμων
 δὲν εἶπε εἰς τὸν τάφο του μιὰ λέξι ὁ Φιλίμων,
 κί ἢ τὸν πατρός μου εὐχεται παρήλθεν ἀφάνης
 καὶ λόγος γιὰ τοὺς θθλους τοῦ δὲν ἔγινε κανεὶς.
 Μὰ τώρα ἔρχομαι κί ἐγὼ μαζὶ σου νὰ τὸν κλάψω :
 κί αὐτὸ τὸ ἐπιτύμβιον σ'τὴν πλάκα του νὰ γράψω :
 « Ἦτο καλὸς καὶ ἡσυχος πολίτης Ἀθῆνῶν,
 μὴ ἔλκων τὴν καταγωγὴν ἐκ σπόρων εὐγενῶν,
 μὰ σ'τὴν ζωὴν του ἔκαμε κακὸ μονάχα ἕνα,
 ὅπου μὲ τᾶλλα του παιδιὰ ἐγέννησες κί ἐμένα ».
 Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, ἀς πᾶμε παραπέρα.
 Π. Τί γέλωτα καὶ τί κλάμματα γεμίζουν τὸν ἀέρα !
 Φ. Σὰν τὰ κορδῶσω, ἀδελφέ, τί λόγο θὰ μοῦ πῆς;
 Π. Θὰ εἶναι τέτοιο, Φασουλή, ποὺ δὲν ἐντραπῆς.
 Ἄυτὸς ἐδῶ, μετὰ φωνῆς θὰ κράξω σθεναράς,
 ὕψηρε ἀφιλότιμος καὶ πρῶτος μασκαράς.

Περιορῶν τὸν ἥλιον ἐστέκετο ἀργός,
 ποτὲ δὲν ἦτο Βουλετῆς, ἀλλ' οὔτε Ὑπουργός,
 ἢ Δήμαρχος ἢ Πάρεδρος ἢ Σύμβουλος ἀκόμα,
 οὐδὲ ἀνῆκε ὁ χαλὸς εἰς ἕνα κί ἄλλο κόμμα,
 κί ἂν κί εἰς τὰ πάλαια τῆς Βουλῆς ἐτρέπωμεν χορτάτος
 κατὰ διαβόλου ἔλεγες πῶς πῆγαινε τὸ κράτος
 εἰς δὲ τὰ Ἴσοζύγια τὰ παραφουσκωμένα
 καὶ εἰς τὰ περισσεύματα τὰ κοσμοσακουμένα
 τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν δὲν ἤθελε νὰ διδῆ
 καὶ ὄλα τοῦ ἐφαίνοντο μαρούλια μὲ τὸ ζυδί.
 Εἰς ὑποσχέσεις κανένος δὲν πίστευε καθόλου
 καὶ ὄλους σ'τὸ κατὰστιχο τοὺς εἶγε τοῦ διαβόλου,
 καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν καὶ τὰ ψῆλὰ φωκῶλα,
 καὶ πάντοτε ποὺ ἔλεγες μὲ τὰ σωσά του ὄλα,
 ἂν δρόμον θέλωμεν καλὸν καὶ ἢ Ἐλλάς νὰ πάρῃ,
 μιὰ καρμανιόλα νὰ στηθῆ σὲ κάθε ἀγκωνάρι.

Ὅποτα δὲ κουνιμάτος ἡκούετο ἀνάτρον
 αὐτὸς ὁ ἀφιλότιμος δὲν εἶνε πεντάρα
 καὶ ἦτον ἀπαθῆστατος εἰς φόνους καὶ σφαγὰς,
 φωνᾶζων γιὰ τὸ πάμπλωμα πῶς εἶναι ὁ καυγᾶς.
 Ὁ Βασιλεὺς μοῦ ἔλεγες πῶς κάθεσαι σ'τὸν θρόνον
 γιὰ νὰ μᾶς πέρνη τὸν λουφέ, γιὰ νὰ πλουτίξῃ μόνον,
 καὶ νὰ τὸ ρίχνῃ ἔνειοστατος εἰς τὸ κουβαρνταλήκι
 καὶ κάποτε νὰ δέχεται καὶ δῶρα τοῦ Μπουλικῆ.
 Ἄλλα, καὶ τὸν διὰδοχον, τὸν τόσω σεβαστόν,
 ἐνόμιζεν ἀντίστον τοῦ Ἀνακτος βλαστόν,
 καὶ σ'τὸν Τρικούπην ἔλεγες, χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃ,
 καὶ Μανωλάδαν εἰς αὐτὸν δευτέραν νὰ χαρίσῃ.
 Τὰ πᾶντα ἦσαν ὀχληρὰ εἰς τοῦτον τὸν εὐζέκῃ
 καὶ τίποτα δὲν εὐρισκε σ'τὸν τόπον του πῶς στέκει,
 καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
 νὰ καταστρέφῃ ἀθωορεῖ τῆς γῆς τὴν βρομοσφαῖραν
 καὶ ἄλλος κόσμος νὰ γενῆ διάφορος τοῦ πρώτου
 καθὼς αὐτὸς ὁ μασκαράς τὸν εἶγε σ'τὸ ξεροῦ του.

Ὅσο κι' ἂν τοαμπουνάτε ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν πάρω,
ἀλλοτῶς μ' αὐτὸ σᾶς βίχνω ἑστῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρω.

Κακίας τοῦ ἐδώρησε ἡ φύσις ἐξαιρετούς
καθῶσον εἰς τὴν ἀρετὴν ποσῶς δὲν εἶχε πίστιν
καὶ ἑτόνομά της ἔτρεφε ὑπόληψιν χειρίστην.
Ποτέ του δὲν ἐσοῦφρωσε καὶ κάλπικο παρα,
οὐδὲ κανένα πουλερὸ ἐπῆρε μὴ ἑξ ἑσῶς,
ἂν κι' ἔτρεχαν ἑστὸ σπῆτι τοῦ τῆς γειτονιάς ἡ κότες,
καθῶς αὐτὸ τὸ μαρτυροῦν πολλοὶ ἐωραχότες,
οὐδὲ ἀμπελοχώραφα ἐπάτησε γειτόνων,
ἐγέννα δὲ συχνὰ παιδιὰ μὲ μίᾳ γυναῖκα μόνον,
καὶ ταύτην ἐσυμβούλευε νὰ τοῦ γεννήσῃ μὸδλον
ἢ μὲ αὐθέντην ντιστεγχε ἢ μὲ κανένα δούλον,
ποτέ δὲν ἐβαλε ψηλό, μὰ πρόστυχο καστόρι,
καὶ πάντοτε ὁ δυστυχῆς ἐσώδρακον ἐφόρει
ἀπὸ Ἀμερικάνικο καὶ πρόστυχο πανί,
ἂν κι' ἐπροσπάθει ντιστεγχε ἑστὸν κόσμον νὰ φανῇ.
Συλλήβδην ἦτον ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης,
κι' ἐν τούτοις ἐχρημάτισε τοῦ ἀργυροῦ ἰπότης,

καὶ δι' αὐτὸ ἐξίστατο κι' ἐθαύμαζε κι' ἠπόρει
κι' οὐδέποτε τὸν ἀργυροῦν εἰς τοὺς χοροὺς ἐφόρει,
ἂν καὶ γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ τοῦ εἶπαν πῶς δὲν πρέπει
χωρὶς σταυροῦν ὁ Βασιλεὺς ἑστὸς μπάλους νὰ τὸν βλέ-
ῶμος αὐτὸς δὲν ἤθελε ποτέ του νὰ τὸν βάλῃ [πῆ]
καὶ τὸν ἑφοῦσε μοναχὰ σὲ κάθε καρναβάλι,
καὶ διατέλει οὕτω πῶς ἰπότης ἀφανῆς
καὶ σταυροφόρος κἀνθαρος μορφῆς ἐλεεινῆς.
Εἰς τὴν κομδιοδόχην του δὲν ἐβαζε λουλουδι,
ὅπότεν δ' ἐγίνε χορὸς ἑστὸ σπῆτι τοῦ Σκουλοῦδη,
ἐκείνος ἐκαμάρωνε σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
μὲ μίᾳ βελλάδα δανεικῆ τοῦ σπητηνοκοκῆρη.
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐγύριζε ὡσὰν ἀνεμοδοθρα
κι' ἀγόρασε καὶ μίᾳ σταχτῆ τρε ντιστεγχε γαιδοῦρα,
ποῦ ὁ πατῆρ τῆς ὁ κλεινός, χαριτωμένος ὄνος,
ὑπῆρξεν εὐνοούμενος κυρίας Ἀμαζόνος,
λαμβάνων δείγματα πολλὰ τυφλῆς ἀδυναμίας
καὶ χρησιμεῖων μοναχὰ εἰς τὰς ὀνοδρομίας.

*'Ας φτώσωμεν ὀκτὼ φοραῖς τὸν Φασουλή τὸν κοῦκκο...
 κωλόκουρο δὲν τράβηξε ἄσὸν κόσμο καὶ τραμποῦκο
 καὶ εἰς τὸν ἥλιο ἄπλωνε ὁ κουτεντὸς ἀλευρῶ...
 ἦλθε, μὰς εἶδε κ' ἔφυγε, καὶ τὴν ποῖος εἰσεύρει
 ἂν ἡ ψυχὴ του δὲν πετᾷ στῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους
 καὶ χειροπόδαρ' ἀπ' ἐκεῖ δὲν μὰς μουτζώνη ἄλουε.
 Τοιούτος φοφογάδαρος ὁ μακαριτῆς ἦτον,
 ὁ φίλος μου, ὁ βλάμης μου, ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων,
 καὶ μ' ὄλο τὸ στηλιάρι μου, μὲ τόνα καὶ μὲ τάλλο,
 ποτὲ μὲ αὐτὸ δὲν ἔμπορεσα στῆ γκλάβα του νὰ βάλω,
 καὶ τὰρα τὸ κεφάλι του ἄσὸν τοῖχο θὰ κτυπᾷ....
 Θεὸς σχωρήστον, ἀδελφοί...κουκούλωστον, παπᾶ.»

Λοιπὸν σ' ἀρέσει, Φασουλή;
 Φ. Ἐκ μέσης σὲ συγχαίρω...
 βρὲ τέτοιο λόγο δὲν ἔμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ καταφέρω.
 Καὶ ἦδη ἐκτελέσαντες τὸ ἐξὸν ἀγαθὸν
 τοὺς λόγους ἄς ἀκούσωμεν τῶν ἱεροκρηύκων,
 ἄς πείσωμε στὰ κόλλυβα ὡσάν ξεψυγιασμένοι
 κ' ἄς πάμε νὰ ταμπήσωμε χαμιμὰ κυρὰ θλιμμένη.

Ὀρρὰ εἰς ὄσους πέθαναν κ' εἰς ὄσους θὰ πεθάνουν...
 ἄς μάθωμεν, βρὲ Περικλῆ, κ' οἱ ζωντανοὶ τὴν κάνουν,
 τί γίνεται καὶ ὁ παχὺς Προπολογισμός,
 τί γίνεται καὶ αὐτὸν ἐπικρατεῖ πολλὸς ἀναβρασμός.
 'Αλθίθεα ξέρεσι τίποτα;... τὸν πῆρε; θὰ τὸν πάρη;

Π. Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλή, γιὰ ὄλ' αὐτὰ χαμπάρι.
 Φ. Ὅποιον ἄλλος φοβερὸν τὸ στηθὸς μου πιέζει!
 Π. Γιὰ πὲς μου ἦσουν εἰς τῆς Τὰ εἰκίνο τὸ τραπέζι,
 ποὺ εἰς αὐτὸ ἐκάλεσε πολλούς καὶ πολλὰς
 μ' ἐνδύματα διάφορα καὶ ξένας κεφαλὰς;

Φ. Ἄν τέτ ἐπῆγα ντεγκιζὲ καθὼς καὶ ὄλ' οἱ ἄλλοι
 κ' ἐνὸς βωδίου, βρὲ Περικλῆ, ἐφόρεσα κεφάλι.
 Μὲ μύρα καὶ ἀρώματα τὸ πᾶν ἐμοσχοβόλει
 κ' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ βρεθῆκαν σκνίπα ὄλοι
 καὶ μὴ ῥωτᾶς, βρὲ Περικλῆ, τί ἐγὼν ἐκεῖ πέρα...
 ἄλλ' ὅμως ἡ κυρία Τρέ, ἡ νηφαλιώτερα,
 ποὺ δὲν ἐπολουτήκωνε τὸ κάθε χωρατό,
 διέδωσε πὼς μὲς τῆς Τὰ συνέθῃ τὸ καὶ τὸ.
 Π. Κ' εἰκίνη;

Φ. Σάν τὰ ἔμαθε ἀπόλοιν τὸ ζωνάρι
 καὶ γιὰ καυγὰ φηρὶ φηρὶ πηγαίνει μὲ φανάρι
 κ' εὐρίσκει τὴν κυρίαν Τρέ εἰς ἓνα ξένο σπήτη
 καὶ στὰ καλά καθούμενα τῆς μπαίνει μὲς στῆ μύτη.
 «Εἶπες ἐσύ, τὴν ἐρωτᾷ, πὼς εἶχα γίνε σκνίπα;»
 κ' εὐθὺς ἡ Τρέ τῆς ἀπαντᾷ ἀναί, μάλιστα, τὸ εἶπα.
 «Τὸ εἶπες, ἐ;...σαλόπ, μερκὰς, μετρές, καὶ τὰ λοιπά»,
 κ' ἡ μιά στῆν ἄλλη ρίχνεται καὶ βρίζει καὶ κτυπᾷ,
 κ' ἐξέσθαραν τὸ χέρι των, τὸ τόσο νεϊλικατό,
 κ' ἐλόθησαν κ' οἱ κότσοι των καὶ ἦθαν ἄνω κάτω,

κ' ἐμπήκαν καὶ τῆς ἔχωρισαν καὶ κύριοι καὶ δούλοι
 καὶ τέλος πάντων ἐγίνε ὁ γάμος τοῦ Κου-ρούλη.
 Αὐτὰ συμβαίνουν, Περικλῆ, στὸν κόσμο τὸν ψηλό,
 κ' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ εἰς τὸν χαμηλό,
 ἀπὸ τῆν πείνα ζύνεται συχνὰ μὲ κεραμιδί
 κ' ἔτσι γιὰ γοῦστο σφάζεται ὡς ποὺ νὰ πῆς κρεμμύδι,
 καὶ περιμένει ὁ καθεὶς νὰ φάσῃ κ' ἡ σειρά του
 καὶ μὴν κυτῆς καλὰ καλὰ κανένα μὲς στὰ μάτια
 γιὰτί ἂν τοῦλθῃ ὄρεξις σὲ κάνει θεὸ κομμάρτια,
 κ' ἄς σκούζη ὁ Πρωθυπουργὸς ἐν πάσῃ πεποιθήσει
 πὼς ἡ Ἑλλάς προῦρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Π. 'Ε! σεῖς, σκουλήκια, τρώγετε τὰς σάρκας μὰς ἀνέτους.
 Φ. Μὰ νά!...καὶ πάλιν ἔρχεται ὁ Πρίγκηψ ὁ Ἀμλιέτι.
 Π. Γιὰ κύταξέ τον, Φασουλή...χαμογελά καὶ κλαίει.
 Φ. Νά! νά! θαρρῶ πὼς μὰς μιλεῖ...
 Π.

'Αμ. Νὰ ζῆ κανεὶς ἡ νὰ μὴ ζῆ;...εἰσεῖ γι' αὐτὸ τί λέτες;
 Φ. Ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ ἀδελφε Ἀμλιέτι;

(Ὁ Πρίγκηψ φεύγει χαιρετῶν μὲ ἀνοικτὰς παλάμας).

Π. Μ' αὐτὸν τὸν Χάμλετ βρήκαμε κ' οἱ δύο τὸν μπελα
 Φ. Ὅλο πηγαίνει κ' ἔρχεται...τὶ διάβολο νὰ θέλῃ; [μὰς.
 Π. Κ' ἀπὸ μακρὰν μὰς χαιρετᾷ καὶ φάσκει μὰς στέλ- [λει.
 Φ.

Φ. Ἄς φύγωμε πρὶν μ' ἐπείσω μὲ τούτους τοὺς δια-
 Π. Ἄς ἔχουν γαῖαν ἐλαφράν... [βόλους.
 Φ. Θεὸς σχωρήστους ὄλους.

**Ἐκαὶ ὄλλοις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ φίλος μὰς Ἰωακείμ, τούπιχλι Βαλαβάνης,
 οὐδεμὰς φειδόμενος θυσίας καὶ δαπάνης,
 εἰς τῆς Ἑλλάδος κατ' αὐτὰς ἀγγέλλει τὸ κοινὸν
 πὼς ἔγινε τὰναγιώματα τῶν Μικρασιατῶν.
 Περιέργοι πραγματικῶς καὶ γλαφυροὶ σελίδες,
 ποὺ δι' αὐτὰς ὠμίλησαν καὶ ξέν' ἐφημερίδες.
 Τὸ τεῦχος χαιρετάτον, κομψότατον, ποικίλον,
 θ' ἀπαρτισθῆ ὡς ἐγγιστα ἐκ δεκαπέντε φύλλων.
 Δύο ἑρμαχὰ ἡ συνδρομὴ καὶ εἰς μὲγαν ὄχημα,
 οἱ πάντες δὲ συνδρομηταὶ ἄς γίνουμν παραχρημα.

Τοῦ Βιργιλίου Αἰνείας, περιδοχὸν βιβλίον,
 μὲ πλῆθος σημειώσεων καὶ σοβαρῶν σχολίων.
 Ἐξετυπῆθη κατ' αὐτὰς δαπάναις τοῦ Νοτάρη
 καὶ ὁ καθένας σπουδαστῆς ἄς τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ».

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν αἰς κἀνα — πὼς στ' ἐσπῆτι μου ἀνέθη,
 στῆν Νεόπολιν ἐπάνω — κ' ἀπὸ τούτου συνοραδαί,
 μὲ ἐνοδοχέων Σόδη, — ἐδὲ στ' ἐλθε τρεῖς στὸ ἔδδι,

μὲ Χημελον, μὲ μιά μόνδρα, — μὲ μὲγὰλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῶς» τῆς καλῆς, ἐδὲ τοῦ Προστίτου κοινοῦτῆς πολίς.